

1

ELISABETH HAMMER

Joen tytär

ILTARUSKON AIKA

Elisabeth Hammer

Joen tytär

Suomentanut Sirkka Seppänen

SAGA Egmont

Joens tytär

Translated by Sirkka Seppänen

Original title: *Drømmetegn*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2017, 2023 Elisabeth Hammer and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727121536

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Henkilöt:

Rakel Ovreid – sarjan päähenkilö

Hanna Ovreid – Rakelin kasvattiäiti

Halvor Ovreid – Rakelin kasvatti-isä

Gunda Ovreid – Halvorin äiti ja Rakelin kasvatti-isoäiti

Esther Rønning – Rakelin kasvattitäti, Halvorin sisar

Peder Rønning – Estherin aviopuoliso

Jenny Hoem – Rakelin ystävätär

Syver Svartangen – Ovreidin naapuri ja Borren nimismiehen apulainen

Ingvald Svartangen – Syverin isä ja Svartangenin tilallinen

Ask Bergan – Skoppumin uusi nimismies

Lars Disen – Bjerke-koulun uusi opettaja

Inga – Ovreidin tilan kotiapulainen

Eilert Holm – naapurinpoika

Prologi

Hylätty torppa Bratsbergissä, marraskuun lopussa
1843

- Rakel, herää! Äiti ravisteli häntä hereille.
 - Nukuttaa, hän mumisi.
 - Nyt hetikö? hän kysyi silmiään siristellen. Talo oli pimeänä, ja kuu ikkunan ulkopuolella oli kiivennyt korkealle mustalla taivaalla.
 - Niin, äiti sanoi ja auttoi hänet sängystä. Rakelia ei enää väsyttänyt. Paha aavistus levisi häneen.
 - Minkä takia? hän kysyi, muttei saanut vastausta. Äiti veti saappaat hänen jalkaansa ja puki paksun neulepuseron yöpaidan päälle. Se oli aivan liian suuri, mutta Rakel ei protestoinut. Äiti ei hymyillyt. Hänen huulensa olivat puristuneet viivaksi.
 - Äiti, pelottaa, Rakel sanoi. Äiti oli vetämässä myssyä korvien yli, mutta pysähtyi ja katsoi Rakelia kiiltävin silmin.
 - Kulta pieni! Olen niin pahoillani! Äiti puristi häntä niin lujaa itseään vasten, että se teki melkein kipeää.
 - Miksi meidän täytyy lähteä? Rakel kysyi huolestuneena.

– Emme voi jäädä tänne pidemmäksi ajaksi, äiti kiirehti vastaamaan. – Meidät on nähty.

– Minä en halua lähteä, äiti, Rakel sanoi itkuisena.

– Meidän on pakko, rakkaani, äiti vastasi hiljaa. – Joku haluaa meille pahaa, joku... Hän keskeytti puheensa kuullessaan hevosenkenkien äänen talon ulkopuolella. Hän meni nopeasti ikkunaan ja katsoi ulos. – Hyvä Jumala! hän huudahti. Sitten hän tarttui kaulallaan riippuvaan ristiin ja puristi sen käteensä.

– Äiti, kuka se on?

Kun äiti kääntyi pois ikkunasta, Rakel näki puhdasta kauhua hänen katseessaan.

– Muistatko, että piilotimme proomun joen yli riippuvan puun alle? Äiti otti häntä kädestä ja vei mukanaan takaovelle. Rakel nyökkäsi. Äiti oli ilahtunut kovasti löytäessään mädän proomun, ja he olivat käyttäneet kesän sen korjaamiseen.

Äiti avasi takaoven ja Rakel värisi. Kasvoihin iskevä jääkylmä tuuli sai silmät kyyneliin. Hän siristi silmiään. Ulkona oli pikimustaa. Lumi oli kinostunut korkealle seinää pitkin.

– Sinun on mentävä proomulle ja piilouduttava sinne, äiti sanoi. – Tulen perässä heti kun voin. Pidä kiirettä! Hän päästi Rakelin käden.

– En minä uskalla, Rakel vastasi ja tuijotti kauhistuneena pimeyteen.

– Ota tämä, äiti sanoi ja riisui ristiriipuksen. Hän ripusti sen Rakelin kaulaan. – Jeesus suojaa sinua. Jos tunnet itseni yksinäiseksi, ajattele häntä. Jeesus johdattaa sinut oikealle tielle ja on turvanasi.

– Äiti, minä... Ääni murtui. Rakel ei halunnut mennä yksin pimeään tai joelle. Äidillä oli tapana sanoa, että hän oli liian pieni siihen. Pelko kiristi rintaa. Mutta samalla talon toisessa

päässä olevaan oveen jyskytettiin, ja he kuulivat miesten äänten karjuvan äidin nimeä.

– Kuuntele nyt! Äiti kyykistyi ja otti Rakelia kiinni harteista.

– Olet rohkein tuntemani pikkutyttö, sinä selviydyt tästä. Joelle ei ole pitkä matka, ja pimeys suojaa sinua niiltä, jotka haluavat meille pahaa. Proomulla olet turvassa, ja Jeesus valvoo, ettet putoa jokeen. Hän pani kämmenensä Rakelin rinnalla olevan ristin päälle. – Tulen perässä niin pian kuin voin, lupaan sen.

Rakel halusi tehdä äidin pyynnön mukaan, mutta jalat eivät liikkuneet. Hän hätkähti, kun oveen jyskytettiin taas.

– Anna minulle aihetta ylpeyteen, Rakel. Näytä ettet pelkää pimeyttä, äiti sanoi ja nousi seisomaan. – Juokse nyt!

Hän työnsi Rakelin ulos ja lukitsi oven hänen takanaan.

Rakel jähmettyi paikoilleen kuin jäätyneenä. Pimeys lähestyi uhkaavasti, pisteli ihoa ja sai hengityksen takertumaan kurkkuun. Hän alkoi itkeä. Hän ei pystynyt olemaan niin rohkea, kuin äiti oli pyytänyt, se ei vain onnistunut. Hän aikoi juuri jyskyttää ovea ja kerjätä äitiä päästämään hänet takaisin sisälle, kun eteisestä kuului valtavaa kolinaa. Rakel kyyristyi. Huutavien miesten ja kirkuvan äidin äänet tukeutuivat luihin ja ytimiin. Hän heittäytyi ovea vasten ja alkoi jyskyttää.

– Äiti! hän huusi niin kovaa kuin kykeni. – Päästä minut sisään! Äiti!

Talosta kuului yhä huutoja ja kiljuntaa sekä rikkoutuvien huonekalujen ääniä. Sitten soihdun välkkyvä valo lankesi ulos oven viereisestä ikkunasta. Rakel vilkaisi ylös ja jähmettyi paikoilleen.

Ikkunassa seisoj mies. Hän piti kädessään soihtua, jonka liekit valaisivat hänen kasvonsa. Varjot vääristivät kasvot niin, että hän muistutti olentoa, josta äidillä oli piirustuksia patjan alle

piilottamassaan kirjassa. Paholaista. Nenä oli käyrä ja pitkä, kapeat silmät olivat lähellä toisiaan. Kulmakarvat olivat pensasmaiset ja leuka terävä. Katse pyyhki kylmänä ja uhkaavana lumen yli. Hän etsi jotakin.

Rakel nielaisi raskaasti ja painautui takaovea vasten, ettei mies näkisi häntä. Juokse nyt! Äidin sanat kaikuivat hänen päässään, ja kun mies lähti ikkunasta, Rakel pinkaisi juoksuun.

Hän juoksi niin nopeasti kuin kykeni polviin ulottuvassa lumessa. Paksut vaatteet estivät häntä, ja hän oli niin uupunut ja hengästynyt, että melkein kaatui päästessään lopulta joelle. Levoton jokivesi haisi raa'alta. Tuntureilta puhaltava voimakas tuuli kuohutti jokea. Rakel ryömi nopeasti puun alle, jonka myrsky oli joitakin kuukausia sitten kaatanut, ja pääsi pikkuproomulle. Se keikkui puolelta toiselle, ja Rakel piti lujasti kiinni oksasta kiivetessään proomuun.

Puu natisi uhkaavasti, kun hän päästi otteensa. Puu kitisi valittaen, ikään kuin olisi ollut aikeissa päästää viimeisen huokauksen. Kiinnitysköysi kiristyi nytkähtäen, ja Rakel kaatui proomuun. Polveen sattui hänen kaaduttuaan, eikä hän kyennyt pidättelemään kyyneleitään. Hän istuutui nyhyhkyttäen proomun pohjalle. Sitten hän odotti.

Äiti oli luvannut tulla perässä. Rakel katseli mustaa taivasta ja kapeaa kuunsirppiä kaukana tunturin yllä. Paikallaan istuminen oli vaikeaa, ja hän puri huultaan pitääkseen pelkonsa loitolla. Joki riuhtoi venettä ja raastoi sitä puolelta toiselle. Hänen jalkansa olivat kastuneet hänen juostessaan joenrantaa pitkin, ja nyt häntä alkoi paleltaa.

Miksei äiti tullut jo? Rakel ei halunnut odottaa pitempään veneessä. Hän nousi seisomaan mennäkseen maihin, kun outo ääni vangitsi hänen huomionsa. Se kuulosti aivan karjunnalta.

Hän nousi varpailleen nähdäkseen puun oksien yli... ja haukkoi henkeään. Talo oli tulessa!

- Voi ei! Hän tuijotti epäuskoisena tulenliekkejä, jotka valaisivat mustaa yötaivasta. Rätinä kuului joelle saakka. Äitiä oli autettava! Päästääkseen maihin Rakel tarttui oksaan, johon vene oli sidottu.

Silloin se katkesi. Kovalla ryminällä se antoi periksi. Hän kaatui vatsalleen ja löi otsansa laitaan. Rakelia huimasi, ja vei aikaa ennen kuin hän pääsi taas jaloilleen. Vasta silloin hän havaitsi, että proomu oli ajautunut joen keskelle. Siellä koski vangitsi sen ja antoi sille uutta vauhtia.

- Äiti! hän huusi, mutta turhaan. Hän tuijotti maihin, kotiaan kohden. Liekit olivat nielleet koko talon. Ne hyökyivät punahehkuisessa tanssissa katolla ja nielivät kaiken. Rakel tarttui kaulallaan olevaan ristiin ja puristi sitä lujasti kädessään samalla tavalla kuin äidillä oli tapana. Toisella kädellä hän piti lujasti kiinni proomusta. Joen voima kasvoi, ja se käytti valtavaa voimaansa lähettääkseen proomun villiä vauhtia alas vuolasta koskea. Rakel katsoi viimeisen kerran taakseen, mutta pelkäsi liikaa pystyäkseen tekemään muuta kuin pitämään kiinni laidasta. Sitten joki teki mutkan, ja liekkimeri katosi metsän taakse.

Rakel oli yksin.

1. luku

Karljohansvern, kesäkuussa, kaksitoista vuotta myöhemmin

Viimeinkin koitti yksi niistä harvoista kesäpäivistä, jolloin taivas oli vaaleansininen ja kimaltelevan kirkas. Aurinko paistoi, eikä ilmassa ollut vähäisintäkään tuulenvirettä. Rakelin niska ja selkä mekon alla kostuivat, mutta hän ei kuitenkaan kärsinyt siitä. Kylmyys oli vihdoinkin väistynyt, ja kesä oli saapunut.

Hän veti syvään henkeä ja hyräili itsekseen. Sävel oli sama, jota laivaston koulun lapset olivat laulaneet. Hän oli käynyt koulussa Esther-tädin toivomuksesta ja kuullut poikakuoron harjoittelevan. Kuoro laulaisi, kun opettaja Lia myöhemmin samassa kuussa jättäisi virkansa, hänelle oli kerrottu.

Hän nosti kasvonsa taivasta kohden ja päästi auringonsäteet bahytin reunan alle. Kesä tuntui ihanalta koko ruumiissa. Tiheäkukkainen, pullea kellokuusama vaaleanpunaisine kukintoineen kumartui aidan yli hänen kulkiessaan. Se tuoksui makealta ja houkuttelevalta. Kimalainen pörisi kukasta kukkaan ja muistutti häntä kotitilasta. Pian äänen tukahdutti vaunu, joka kiemurteli ylös jyrkkää Ollebakkenia. Hevonen korskahteli

raskaasti ja veti perässään suurta lankku- ja puutavarakuormaa. Sitä seurasi useampia vaunuja, ja ilma täyttyi kärrynpyörien pölystä ja kuskipukeilla istuvien miesten huudoista. Villikoirien lauma juoksi siksakkia vaunujen välissä ja haukkui kiivaasti. Miesten näpäyttäessä piiskalla ilmaa ne katosivat hautausmaalle.

Rakel veti bahytin syvemmälle päähänsä ja nosti nenäliinan suunsa eteen suojatakseen itseään pölyltä.

Talonrakennusmateriaalin kuljetus satamasta upseereiden tonteille Keisemarkissa aiheutti aina paljon pölyä ja melua. Monet, etenkin iäkkäämmät, paheksuivat sitä, mutta Rakel katseli kaikkea uteliaan odottavana. Karljohansvernissä ja sen ympäristössä tapahtui koko ajan jotakin. Kotona Skoppumissa oli aina hiljaista.

Kotiin Ovreidin tilalle tuli harvoin vieraita. Rauhallisuus miellytti Rakelia, ja samalla Karljohansvern ja sen monet ihmiset houkuttelivat. Täällä tapahtui niin paljon, ihmisiä tuli ja meni. Nyt kesällä laivastotukikohdassa oli vakituisten työntekijöiden lisäksi satoja päivätyöläisiä. Mutta jos hänen olisi pitänyt valita, hän olisi valinnut mieluummin kotitilan. Hän ikävöi aamulypsyä ja lampaiden villan kehruuta iltahämärässä. Hän istui silloin usein yhdessä äitinsä kanssa, ja he jakoivat työn ilon jutellen niitä näitä. Mutta eniten hän piti eläinten hoitamisesta. Parhaita hetkiä oli, kun sai pulloruokkia karitsaa keväällä, hoitaa hevosia tai kun hän kiersi pelloilla isänsä kanssa varmistamassa, että kaikki eläimet olivat terveitä.

Kiitollinen lämpö levisi hänen rintaansa, kun hän ajatteli vanhempiaan. Hän kutsui heitä isäksi ja äidiksi, vaikkeivat he olleetkaan sitä tavallisessa merkityksessä. Hän oli saapunut Ovreidiin kuuden vanhana, yksin ja hylättynä. Hän oli löytölapsi, josta kukaan ei tiennyt mitään. Hän oli ollut

hämmentynyt ja peloissaan, mutta aika pian vanhempien rakkaus oli muuttanut hänet varmaksi ja iloiseksi. He pitivät häntä tyttärenään, joka perisi tilan. Ei ollut epäilystäkään siitä, etteikö hän kuuluisi Ovreidiin. Hänen juurensa olivat siellä, ja hän iloitsi kotiin pääsemisestään heti, kun Peder-setä tulisi kotiin mereltä.

Rakel kulki kanavan kaivauspaikalle rakennetun kapean puusillan yli sairaalan ohi ja laivaveistämön muuria pitkin kohti varuskunnan kirkkoa. Katse veti kuten aina kohti kaunista rakenteilla olevaa kirkkoa. Se valmistuisi pian, mutta työtä riitti vielä siihen saakka, kunnes kuningas elokuussa avaisi kirkon.

Seinät olivat osittain piilossa rakennustelineiden takana, ja kirkon takana lojui tiilikasoja ja rakennusjätteitä.

Hän ohitti kirkon ja ylitti tien kohti kauniita tiilikasarmeja. Hän oli asunut siellä yhdessä Esther-tädin kanssa viimeiset kaksi viikkoa sen jälkeen, kun täti oli kaatunut ja nyrjäyttänyt pahasti nilkkansa. Peder-setä oli merillä laivaston kanssa, ja Rakel oli tarjoutunut hoitamaan tätiä. Heillä kahdella oli aina ollut läheinen suhde, ja Rakel oli viettänyt paljon aikaa lapsuudessaan Karljohansvernissä ja viihtyi hyvin kasarmeilla.

Hän hymyili itsekseen. *Kasarmi* oli oikeastaan harhaanjohtava nimi. Se johti ajatukset yksinkertaisiin ja vaatimattomiin rakennuksiin, mutta mikään ei olisi voinut olla kauempana totuudesta. Karljohansvernin neljä kasarmia olivat kauniita tiilimuurattuja kaksikerroksisia taloja, joissa jokaisessa oli neljä porraskäytävää. Jokaisen kasarmin välissä oli huoliteltu piha istutuksineen ja istuimineen, joita monet talojen asukkaat käyttivät ahkerasti. Asukkaita oli paljon. Karljohansvernin tiilikasarmeissa asui sekä korkeita upseereja että köyhäkin

köyhempiä työläisiä. Asunnot oli mukautettu moniin eri tarpeisiin.

Esther-tädin ja Peder-sedän asunnon katto oli korkealla, ja se koostui kahdesta makuuhuoneesta olohuoneen ja keittiön lisäksi.

Verrattuna Ovreidin suureen päärakennukseen asunto oli pieni, mutta Rakel ei valittanut. Kasarmiasunnot oli luokiteltu koon mukaan, ja monet niistä olivat huomattavasti pienempiä kuin Esther-tädin ja Peder-sedän asunto. Kuten se, jossa hänen ystävänsä Jenny asui. Siinä kuuden hengen asuintilana oli huone ja pikkuruinen keittiö. Koko asunto oli pienempi kuin Esther-tädin olohuone.

Rakel astui yhteiseen pihaan ja halusi silmänräpäyksessä kääntyä pois. Hänen edessään seisoj pienen naisryhmä, jonka keskipisteenä oli tavalliseen tapaan leskirouva Sörensen. Rakel kuuli kapteeni Horgenin nimen mainittavan ja arvasi, että tämän vaimosta juoruttiin taas. Joukko hiljeni hänen lähestyessään. Naiset tervehtivät kohteliaasti, mutta leskirouva Sörensen erittäin ystävällisesti. Hän siristi vähän silmiään, ja hänen hymynsä oli kaikkea muuta kuin sydämellinen. Hän oli suurin piirtein samanikäinen kuin Esther-täti, mutta näytti vanhemmalta.

– Neiti Ovleid! hän sanoi liioitellun lempeästi. – Hyvää iltapäivää.

– Hyvää iltapäivää, Rakel vastasi aikoen ohittaa, mutta leskirouva otti askeleen sivulle ja pysäytti hänet.

– Sanokaapas, hän sanoi imarrellen. – Me tässä ihmettelimme erästä asiaa. Se koskee teidän ystäväänne Jenny Hoemia ... Pitääkö paikkansa, että hän käy työssä?

Rakel oli tuntenut Jennyn pienestä pitäen. He olivat leikkineet yhdessä Rakelin vieraillessa tätinsä luona, eikä Rakel pitänyt leskirouvan ystävään kohdistuvasta kiinnostuksesta. Jennyllä oli huolia muutenkin. Isäpuolen lähdettyä tiehensä jokin kuukausi sitten, hän oli saanut yksin elättää sairaan äitinsä ja neljä nuorempaa veljeä. Siitä hän ansaitsi kunnian, eikä pilkkaa.

Rakel olisi mieluiten käsenyt uteliaan naapurin huolehtimaan omista asioistaan, mutta sitten hän huomasi kaksi muuta naista. He odottivat silmät pyöreinä, mitä hän sanoisi, ja hänen oli valittava sanansa huolella.

– Se pitää paikkansa, hän vastasi lyhyesti. – Kuten varmaankin tiedätte, Jennyn äiti on huonona ja isäpuoli on ... matkoilla. Jotta perhe saisi ruokaa pöytään, Jennyn on tehtävä töitä. Hän risti käsivartensa. – Siinä ei ole mitään vikaa, hän lisäsi varmuuden vuoksi.

– Eikö teistä? leskirouva kysyi maireasti. – Teille ei voi olla hyväksi, että teidät yhdistetään sellaiseen naiseen? Se voi vahingoittaa teidän mainettanne, neiti Ovreid. Kuvittelin, että te haluaisitte olla varovaisempi.

– Mistä ihmeestä te puhutte? Rakelilta pääsi. – Miten minun maineeni vahingoittuisi Jennyn kotiapulaisen paikasta?

– Mutta eihän hän ole kotiapulainen? Leskirouva näytti tyytyväiseltä. – Ettekö te ehkä tiedä? Neiti Ovreid-parka, hän jatkoi. – Siinä tapauksessa minun on varoitettava teitä heti paikalla, jotta ehditte tehdä pesäeron hänen kanssaan ennen kuin se on liian myöhäistä.

Rakel katsoi vihaisesti leskirouvaan. – Jenny työskentelee piikana Tønsbergissä, sitä hän on tehnyt useita kuukausia.

– Hän *oli* kyllä Tønsbergissä, rouva jatkoi tyytyväisenä hymyillen. – Mutta nyt hän työskentelee kanttiinissa. Tai kapakassa, jos nyt suoraan sanotaan.

– Kapakassa? Rakel tuijotti keski-ikäistä naista lamaantuneena. Täällä, Karljohansvernissä?

– Niin, *täällä!* rouva vastasi voitonriemuisesti.

– Ei ole totta! Jenny ei voi työskennellä kapakassa. Siellä on vain huoria.

– Niin on, leskirouva vastasi. – Ja teidän ystävänne. Näin itse, kun hän eilen illalla meni töihin.

Rakel ei voinut sietää leskirouva Sørensenin itsetyytyväistä hymyä. Huhu oli pysäytettävä ennen kuin Jennyn hyvä nimi pilattaisiin täysin.

– Siinä tapauksessa olette nähnyt väärin, hän vastasi terävästi. – Ja teidän on varottava valheiden levittämistä. Sen kaltaiset huhut eivät vahingoita vain yhtä henkilöä, vaan niillä on seurauksia myös suulaille.

– Mutta minäpä tiedän, mitä näin, neiti Ovreid, leskirouva vastasi loukkaantuneena. – Minä en valehtele, enkä pelkää seurauksia.

– Sehän vielä nähdään, Rakel vastasi päättäväisesti ja katsoi muihin naisiin. Hän toivoi heillä olevan sen verran järkeä, etteivät he levittäisi huhua eteenpäin, vaikka leskirouva ei lannistuisikaan. Ainakin he laskivat katseensa ja näyttivät häpeäviltä.

Rakel meni sisään ja riisui ulkovaatteensa käytävässä. Asunnossa tuoksui puhtaalta ja raikkaalta. Hän laittoi kengät paikoilleen ja jatkoi olohuoneeseen. Esther-täti istui tuolissaan ikkunan ääressä ja vaikutti nukkuvan. Rakelin isän sisarelleen valmistama keppi

nojasi seinään hänen vieressään. Kipeän jalkansa täti oli asettanut pallille, jolla oli suuri tyyny. Rakelin tullessa sisään täti kääntyi häneen päin ja hymyili pehmeästi.

– Ei ollut tarkoitukseni herättää sinua, Rakel sanoi.

– En minä nukkunut, täti vastasi. – Istuinpahan vain omissa ajatuksissani.

– Ja oliko Peder-setä niissä ajatuksissa? Rakel kysyi ja istuutui tuolille tädin viereen.

– Sitä hän on aina. Täti hymyili uneksien. – Hän tulee pian kotiin, ja sinä pääset takaisin Ovreidiin.

– Sillä nyt ei ole kiirettä, täällä on hyvä olla, Rakel sanoi.

– Niin, mutta kaipaat kotiin. Näen sen sinusta. Mutta enää hänen tuloonsa ei ole pitkältikään. Vain vähän yli kaksi viikkoa.

Rakel hymyili. – Olet tainnut mainita sen muutaman kerran.

– Jaahas, niinpä ehkä olen, täti vastasi. – Äläkä kiusoittele minua, odotas vaan, kun itse rakastut. Silloin sinusta tulee yhtä höperö kuin vanha tätisi.

– Et sinä ole vanha, etkä höperö, Rakel vastasi. – Ja toivottavasti minusta tulee ihan samanlainen kuin sinä, kun tapaan sen oikean. Peder-setä on onnekas, kun hänellä on sinut.

– Eikö vaan olekin? täti vastasi nauraen. – Minäpä kerron sen hänelle, kun hän tulee kotiin. Mutta olen utelias kuulemaan, mitä koululla tapahtui. Puhuitko rehtorin kanssa?

– Annoin hänelle kirjeesi, ja hän kutsui minut seuraamaan poikakuoron harjoituksia. He valmistelivat opettaja Lian jäähyväiskonserttia.

– Hui, onko aika mennyt niin nopeasti? Esther-täti huokaisi.

– Minun pitänee mennä sinne itsekin hyvästelemään hänet.

– Minä kuvittelin, ettei sinulla ollut enää mitään sanottavaa opettaja Lialle? Rakel sanoi ja kohotti kulmiaan.

- Ei minulla olekaan, täti vastasi. – Hän kurittaa oppilaita, kuten tiedät. Sellaisesta minä en pidä, koska se on täysin tarpeetonta. Mutta olen silti tarpeeksi sivistynyt käyttäytyäkseni odotetusti. Näitkö muuten minun luokkaani? hän jatkoi tauotta.
- Oliko moni poissa? Thornen kirottu katuojja tuhoaa lapset!
- Merivoimien kanavan kaivaustako tarkoitat? Rakel kysyi hilpeänä.
- Sitä samaista, täti huokaisi. – Voi olla epäreilua kutsua sitä katuojaksi, mutta suututtaa, kun näen poikien käyttävän päivänsä ojankaivaukseen sen sijaan, että saisivat kipeästi tarvitsemaansa opetusta. Mutta niin asiat nyt vain ovat. Perheet tarvitsevat rahaa ja merivoimat työvoimaa, tiedänhän minä sen. Koulunkäynti on luksusta, johon köyhimmillä ei ole varaa.
- Oppilaat tulevat talveksi takaisin, Rakel sanoi. – Kun merivoimien sesonkityöt loppuvat.
- Eivät ainakaan nämä oppilaat, täti huokaisi surullisena. – Eivät ainakaan kaikki. Tietäisitpä vain, miten moni jättää tulematta kouluun siksi, ettei heillä ole kenkiä tai riittävän lämpimiä vaatteita talveksi.
- Rakel ei sanonut mitään, sillä hän tiesi hyvin, mistä täti puhui.
- Pieni Eilert Holm oli tänään koulussa, hän sanoi. – Näin hänen vaalean otsatukkansa ikkunassa, kun lähdin koulusta.
- He tunsivat molemmat Eilertin, joka asui Ovreidin naapuritilalla. He olivat nähneet hänen kasvavan, ja Rakel tiesi tädin pitävän häntä erityisesti silmällä.
- Niinkö? No, se ainakin oli hyvä uutinen. Olen ajatellut paljon Eilertiä sen jälkeen, kun kaaduin. Hän on äärimmäisen pieni ja laiha. Svartangen taitaa teettää hänellä paljon töitä kouluajan ulkopuolella.

Henkeäsalpaava historiallinen sarja on tarina rakkaudesta, petoksesta ja poikkeuksellisen vahvasta nuoresta naisesta.

Rakel Ovreidin alkuperä on aina ollut mysteeri. Lapsena joelta ajelehtimasta löydetty Rakel varttuu nuoreksi naiseksi rakastavan maanviljelijäpariskunnan ottotyttyärenä, mutta vastaamattomat kysymykset omasta taustasta eivät jätä häntä rauhaan.

Kun Rakel kuulee ystävänsä Jennyn ajautuneen vaikeuksiin, hän päättää puuttua asiaan. Samoihin aikoihin kaupunkiin saapuu komea ja raaka muukalainen Ask Bergan, joka väittää olevansa uusi nimismies. Sitten Jenny katoaa, ja Rakel epäilee Berganin liittyvän asiaan jotenkin. Bergan näyttää tietävän jotain myös Rakelin menneisyydestä. Rakel palaa halusta tietää enemmän taustastaan – ja aistii Berganissa vaaran...

Elisabeth Hammer on norjalainen kirjailija, joka löytää inspiraatiota tarinoihinsa luonnosta, musiikista ja unista sekä lukemalla itse kaikkea fantasiasta rikosromaneihin.